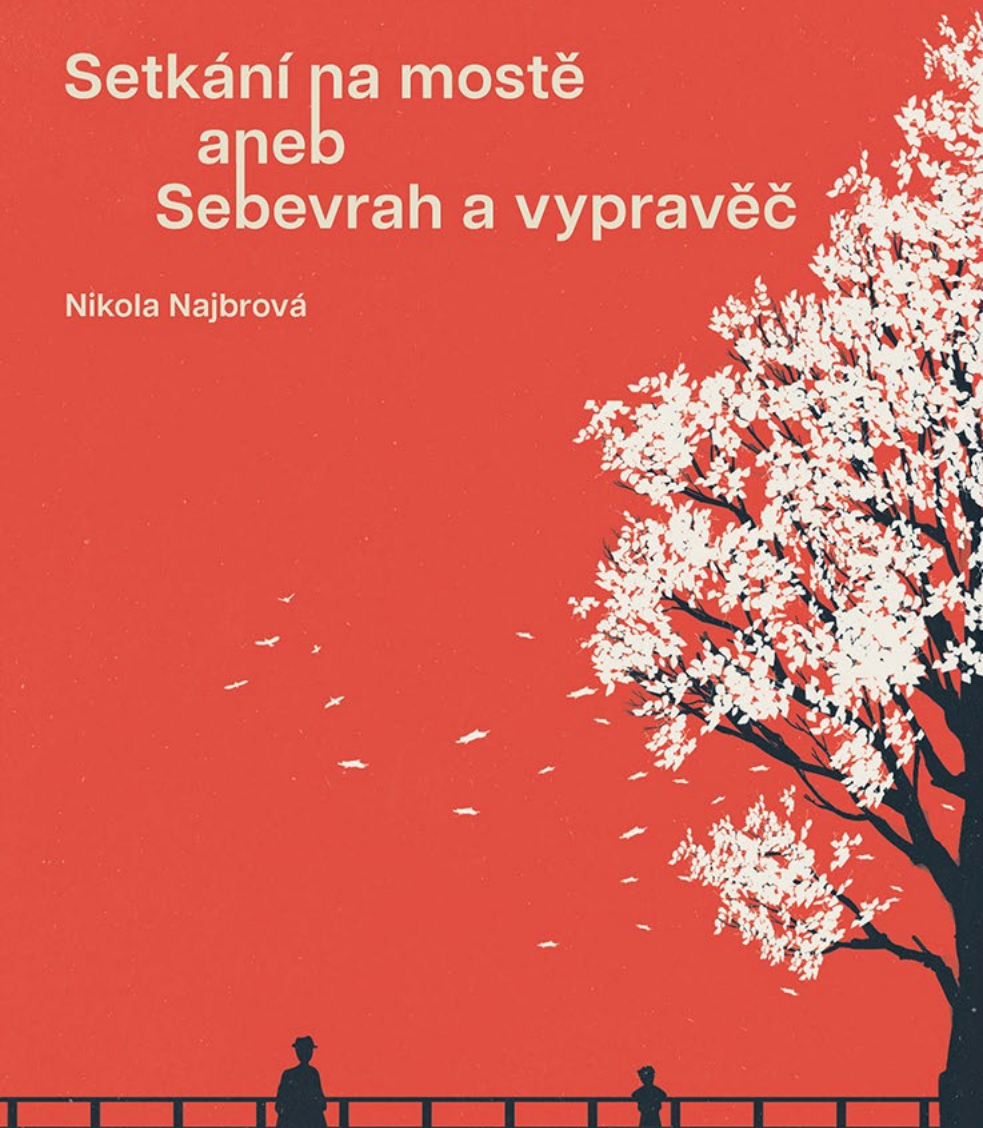

Setkání na mostě aneb Sebevrah a vypravěč

Nikola Najbrová

Ilustroval
Adam Najbr

● ■ pointa

Setkání na mostě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Nikola Najbrová
Setkání na mostě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Setkání na mostě aneb Sebevrah a vypravěč

Nikola Najbrová

Ilustroval
Adam Najbr

2024

Starý pán si to mířil na své oblíbené místo u řeky. Nesl si termosku s čajem a svačinu a těšil se, že si sedne na lavičku u splavu poblíž mostu. Bylo krásné podzimní ráno a příroda hrála všemi barvami. Vzduch byl už chladný, ale když svítilo sluníčko, pořád si mohl krásně prohřát kosti. Pomalu kráčel kolem řeky, sledoval ptáky a pobrukoval si pod nos různé melodie, které ho zrovna napadly.

Došel do cíle a zaradoval se, když byla lavička volná. *Jak ten den krásně začal!* pomyslel si, uvelebil se na místě a nalil si z termosky do plastového kelímku čaj. Chvilí pozoroval přírodu, když si všiml chlapce s brašnou na zádech, jak se blíží k mostu očividně rozčilený. *Asi nějaký záškolák*, pozoroval ho starý pán a tiše chlapce dál zkoumal. Říkal si, že jde nejspíš na most krmit kachny svačinou nebo házet kamínky do vody, jak mají děti v oblíbené, ale namísto toho chlapec začal studovat zábradlí mostu a jak by se dalo nejlépe přelézt.

„Jdete si zaplavat, mladý pane? Není na to už moc zima?“ zeptal se starý pán chlapce, zrovna když ten se už snažil přehoupnout přes zábradlí.

„To je moje věc, nestarejte se, dědo,“ odpověděl chlapec, ale sklouzl se zpátky a vypadal zaraženě. Nepočítal s tím, že si s ním někdo přijde povídat.

„Bohužel se nemůžu nestarat. Svedlo nás to dohromady, takže co-
koliv tady budeš provádět, se bude týkat i mě. Jinak to už teď nejde. Pokud skočíš, tak bude moje starost tahat tě ven a popravdě, mně se do té vody moc nechce. Kdysi za mlada bych to snad i udělal rád, ale teď už mi tělo neslouží tak, jako dřív. Tak, prosím, neskákej.“

Chlapec se zašklebil a naštvaně odpověděl: „Pane, vy nemáte právo mi říkat, co mám dělat. Když budu chtít skočit, tak skočím! Však tu nemusíte být a pomáhat mi, prostě odejděte pryč!“

Starý pán pohlédl na chlapce a divil se takovému odhodlání. A v takovém věku? Kolik mu mohlo být? Nejvíce dvanáct. Podrbal se za uchem, potom položil dlaň chlapci na rameno a řekl: „Tak víš co, uděláme spolu dohodu. Sedneme si támhle na tu lavičku a chvíli si budeme povídat. Když i pak budeš chtít skočit, dám ti k tomu prostor a odejdu pryč.“

„Slibujete?“ zeptal se chlapec nevěřicně a snažil se vysledovat z výrazu tváře pána, jestli nekecá.

„Slibuju. Na mou duši,“ odpověděl starý pán a chytil se jednou rukou za srdce a druhou stvrdil přísahu.

Posadili se tedy spolu na lavičku a starý pán nabídl chlapci čaj. Ani nevěděl, že si z domu přinesl dva kelímky. Ten se trochu napil, ale pak vrátil kalíšek zpět a zkrřížil ruce na hrudi. Cítil se přinucený tam sedět, ale neměl zájem o jakoukoliv spolupráci. Starý pán si pomyslel, že tohle bude pořádný oříšek k rozlousknutí.

„Tak povídej, chlapče, jaké trápení tě dovedlo až na most?“ zkoušel na to jít zpříma, aby dokázal ihned odhalit příčinu chlapcova splínu, ale ten se jen zatvrdil a odsekl: „Nechci o tom mluvit.“

Starý pán se k chlapci naklonil a s úsměvem řekl: „Dohoda je dohoda. Čím dřív budeš mluvit, tím dřív se mě zbavíš!“

A tak si chlapec naštvaně odfoukl a odpověděl: „Tak teda jo. Řeknu vám to. Ale nevím vůbec, kde začít, je toho víc.“

„Tak začni tam, kde chceš, cokoli ti nejvíc leží na srdíčku.“

Chlapec se zadíval na řeku a chvíli mlčel, ale pak se dal konečně do řeči.

„Už mě to tady nebaví. Škola, rodiče, spolužáci, všechno a všichni mě štvou. Ráno nechci vůbec vstávat z postele a jít do školy. Ve škole je to utrpení a doma pak taky. Nikdo mi nerozumí. Donedávna jsem měl ještě kamaráda, se kterým jsem si chodil hrát, ale pohádali jsme se a on se před týdnem odstěhoval s rodiči někam daleko a já se teď cítím strašně sám. Nemá pro mě smysl žít a myslím si, že bude lepší, když tady nebudu.“

Starý pán chvíli přemýšlel nad tím, co právě vyslechl a pak se naklonil k chlapci a řekl: „Povím ti pohádku, chceš? Já se totiž ještě donedávna

živil tím, že jsem vyprávěl pohádky. Takže jsem vlastně takový vypravěč. Schválně mi pak řekneš, co si o ní myslíš, ano?“

A chlapec mu přitakal, i když si o starém pánu myslel, že je tak trochu podivín. A tak si pán spokojeně narovnal záda k dobrému přednesu a spustil.

Sněhulík

Stalo se to o jedné z chladných nocí v zimě, kdy se do domovů lidí vkrádaly Vánoce a všichni se cítili šťastně a natěšeně při umísťování dekorací a nejrůznějších světýlek. Ale v jednom domě bydlelo dítě, chlapec jménem Lucas, a tomu bylo smutno, i když mu maminka napekla cukroví a tatínek zpíval koledy, aby ho rozveselil.

Ne, že by neměl rád Vánoce, cukroví nebo koledy, ale cítil se osamělý, protože neměl ani jednoho opravdového přítele, který by si s ním hrál a užíval si jeho společnosti. Takže většinu času jen seděl na posteli ve svém pokoji a zkoušel si představit, jaké by to bylo mít kamaráda a jaké hry by si hráli.

Byl Štědrý den a chlapec večerel s rodiči, když se k němu naklonil tatínek a řekl mu, že pro něj má překvapení. Po večeři počkali, až maminka půjde spát, oblékli se do teplého oblečení a vyšli ven.

Všude bylo tolik sněhu! Táta ho vzal za ruku a vyvedl ho na kopec daleko od ostatních domů a začal formovat takový zaoblený blok sněhu. *Aha! Sněhulák!* pomyslel si chlapec a brzy si oba pomáhali.

Blížila se půlnoc, když už měli skoro hotovo. Tenhle sněhulák ale vypadal trochu jinak. Měl dvě ruce s palci nahoru a dvě velké nohy, neměl mrkev jako nos, ale malý, zasněžený hrb, měl uši a smějící se ústa a dva kameny místo očí, a dokonce i obočí. Táta mu na hlavu nasadil chlapeckou čepici a na krk uvázal starý šátek.

Ustoupili stranou, aby měli lepší přehled o svém díle, a oba byli spokojeni, protože si byli jisti, že nic takového ještě nikdo před nimi nepostavil. Nebyl to obyčejný sněhulák, byl to malý chlapec ze sněhu.

Potom táta řekl Lucasovi: „Synu, to je můj dárek pro tebe. Je to tvůj nový kamarád. Víím, že jsi byl poslední dobou smutný a osamělý, ale už se tak cítit nemusíš. Můžeš si sem přijít hrát, kdykoli budeš chtít.“ A pak ho pevně objal.

Když byli nahoře na kopci, malý Lucas si všiml padající hvězdy. Díval se pozorně a ze srdce si přál, kéž by jeho nový kamarád byl živý.

Tu noc měl Lucas sen a v tom snu se staly podivné věci. Seděl na posteli ve svém pokoji a najednou uslyšel, jak někdo klepe na dveře a volá jeho jméno! Nejprve se bál, ale přemohla ho zvědavost a pomalu přišel ke dveřím a zeptal se: „Kdo je tam?“ A někdo odpověděl takovým legračním hlasem: „To jsem já, Sněhulík, tvůj nový kamarád, pamatuješ? Můžeš mi otevřít dveře?“

Lucas tomu nemohl uvěřit. Skutečně se mu jeho přání splnilo? A tak rychle? Otevřel dveře a uviděl malého chlapce v jeho věku, jak tam stojí a zírá na něj svýma zvláštníma očima a s nepřírozeň širokým úsměvem. Pozval ho dovnitř a pustil do svého pokoje. Ukázal mu všechny hračky a vyprávěl o svých rodičích a učitelích ve škole, o těch, kteří se mu líbili, i o těch, kteří se mu líbili o něco méně. A když nadešel čas, aby Sněhulík odešel, zeptal se ho, zda by ho mohl navštívit i další den. Sněhulík se na něj podíval svýma velkýma podivnýma očima a řekl: „Rád bych přišel znovu, jasná věc, ale není to tak snadné, Lucasi. Víš, nejsem obyčejný kluk, nemám tělo jako ty a můžu přijít, jen když dám něco výměnou.“

A pak Lucas chtěl vědět, co by to mohlo být, protože se bál, že ztratí svého nového přítele, jehož společnost si tak užíval. Byl přece jen malý chlapec a neměl žádné peníze, ale mohl se zeptat svých rodičů.

A to všechno řekl Sněhulíkovi a ten radostně odpověděl: „Ach ne, nemusíš mi dávat peníze, může to být cokoli, co ti patří. Jako knoflík na košili nebo tuhle hračku,“ řekl a popadl malého vojáčka ze stolu.

Lucas se cítil šťastný, protože věděl, že to dokáže. Jeho pokoj byl plný hraček a s většinou z nich si už nehrál. A jak by mohla být nějaká hračka tak drahocenná jako jeho nové přátelství? Takže s radostí přijal a těšil se na další noc.

Probudil se s velkým úsměvem na tváři a oba rodiče si mysleli, že to bylo kvůli všem těm dárkům, které našel pod stromečkem, ale Lucas o ně nestál. Celé dopoledne, odpoledne i večer myslel na svého nového kamaráda a prosil rodiče, aby ho nechali jít brzy spát, aby si s ním mohl znovu popovídat a ukázat mu své nové hračky.

Tu noc Sněhulík zaklepal na dveře jako předtím a Lucas ho vzal přímo do svého pokoje a celou dobu si spolu v jeho snu hráli. Byl to začátek mnoha radostných nocí, které následovaly. Hráli si s hračkami nebo šli ven na procházku a povídali si o všech možných tématech, která je zajímala. Brzy se z nich stali nejlepší přátelé.

Jednou v noci, když Lucas otevřel dveře Sněhulíkovi jako obvykle, dostal strach, protože mu chyběly palce a nos. On mu však řekl: „Neboj se, Lucasi, to jsem já, ale dnes příliš silně svítí sluníčko a já jsem trochu roztál. Jen mě musíš opravit a budu v pořádku!“ Takže to Lucas hned druhý den udělal a opravdu, další noc, když jeho kamarád přišel, nic mu nechybělo.

Od té doby si dal za povinnost chodit ho zkontrolovat a opravit, kdykoliv to bylo nutné. Vrátil mu oko, upravil šátek, opravil nohu. Ale čas od času se stalo, že se Sněhulík objevil na jeho prahu bez ruky nebo nohy. Lucas se už nebál, ale někdy bylo kvůli tomu těžké hrát určité hry.

Jednoho dne se Lucas probudil a všiml si změny ve svém pokoji. Oproti dřívějšímu byl docela prázdný. Na polici nebyl žádný vláček, v krabici na hračky žádné červené auto a kde byl medvídek? Začal ho hledat, ale nikde ho nemohl najít. *Je možné, že ho vzal Sněhulík? Ale jak by mohl? Ví přece, jak moc ho mám rád!* pomyslel si, posadil se na postel a začal plakat.

Byl velmi smutný a našťvaný na Sněhulíka. Neustále mu bral hračky a byl stále náročnější. Zpočátku si vzal jen maličkosti, jako tužku nebo rozbité kolečko, ale postupem času si vybíral i větší předměty a opravdu pěkné hračky. Některé z nich Lucas dostal k letošním Vánocům a neměl dost času si s nimi hrát a užít si je!

Co když se se mnou kamarádí, jen aby mi ukradl hračky? uvědomil si, a ještě víc se rozzlobil, když nad tou myšlenkou hloubal. *Určitě mi ukradl medvídka a teď o tom bude lhát!* řekl si a rozhodl se ho v noci konfrontovat.

Ve snu Sněhulík zaklepal na dveře a usmál se, když uviděl Lucase, ale Lucas mu úsměv neopětoval, místo toho na něj začal křičet: „Kde je můj medvídek? Vrať mi mého medvídka! Řekl jsem ti, abys ho nebral a tys mě stejně neposlechl a ukradl jsi mi ho!“

Sněhulík byl smutný, ale na tváři měl stále úsměv, protože přesně kopíroval sněhuláka na kopci a neměl nic z toho pod kontrolou. Podíval se na Lucase a řekl: „Příteli, už tolik nocí chodím k tobě domů. Dozvěděl jsem se toho o tobě tolik, o tvých zálibách, zájmech, tvých snech a přáních. Opravdu tě mám rád a užívám si čas, který spolu trávíme. Od začátku jsi věděl, že moje přítomnost bude potřebovat oběť. Ale dal jsem si pozor, abych ti nevzal nic tobě drahého a určitě jsem ti neukradl medvídka!“

Příběh, kterému by každý snadno uvěřil a opět se usmířil, ale Lucas byl příliš rozzlobený a věděl, že celý den hledal medvídka na všech možných místech a nikde ho nenašel!

„Jsi lhář!“ řekl mu, „jsi lhář a zloděj a já nechci být tvůj kamarád, pokud mi neřekneš pravdu a nepřineseš mi mého medvídka zpět! Chci ho vidět na polštáři vedle sebe, až se probudím, nebo s tebou končím!“ řekl našťvaně a zabouchl dveře, než mohl Sněhulík cokoliv odpovědět.

Druhý den ráno vstal a rozhlédl se po své posteli, také pod ni a po celém svém pokoji, ale plyšáček nikde!

Lucas se rozzuřil. Vzal tátovu lopatu a spěchal na kopec. Podíval se na Sněhulíka a jeho rozesmátý obličej a pak ho udeřil pěstí znovu a znovu, dokud mu úsměv z tváře nezmizel. Potom mu pomocí lopaty urazil ruce, hlavu, tělo a obě nohy. Pokračoval, dokud celý sněhulák nesplynul se zbytkem sněhu.

Když se vrátil domů, začal přemýšlet o tom, co udělal. Cítil se smutný, ale také si pomyslel, že udělal správnou věc, protože Sněhulík nebyl takový přítel, jakým se dělal. Lhal, kradl... *Jak bych mu mohl věřit?* A pořád o tom všem přemýšlel a přemýšlel. A cítil se mizerně.

Kolem poledne přišla do jeho pokoje maminka s košem plným vypraného prádla a něco mu podávala: „Miláčku, tady máš plyšáka, říkala jsem si, že potřebuje trochu vyprat, teď je jako nový!“ a s úsměvem odešla.

Lucas vzal medvídko do rukou a začal plakat. *Byl to opravdu jeho medvídek, Sněhulík mu nelhal. Říkal pravdu! A já mu nevěřil! Neposlouchal jsem a nechal ho jít! Zničil jsem ho! Proč jsem ho jen neposlouchal? Proč jsem se jen na něj rozzlobil kvůli hloupé hračce?* Pořád se tím mučil a plakal a plakal.

Otec ho uslyšel a přišel do jeho pokoje, aby se zeptal, co se děje, a tak mu celý příběh pověděl. Táta ho vzal za ruce, podíval se na něj a řekl: „Možná ještě není pozdě, můžeme sněhuláka postavit znovu!“ A tak to udělali. Vyšli na kopec a začali dávat Sněhulíka dohromady, kousek po kousku.

Brzy byli hotovi, ale dnes nebyl Štědrý den a hvězdná noc, ve vzduchu nebylo žádné kouzlo, žádná padající hvězda, takže i když si to Lucas ze srdce přál, nemohlo se to zopakovat. Když šel v noci spát, nezdál se mu žádný zvláštní sen s podivně vypadajícím chlapcem klepajícím na dveře. Zdály se mu obvyklé hloupé sny, které lidé obvykle druhý den zapomněli.

Probudil se smutný a osamělý. Vzal všechny své hračky, vynesl je na kopec a položil je Sněhulíkovi pod nohy. Dal mu všechno, co měl, dokonce i svého oblíbeného plyšového medvídko. A pak ho požádal, aby se vrátil. Zůstal v mrazivém počasí a neustále prosil a prosil. Ale nevrátil se. Ani tu noc, ani tu další.

Brzy do jejich města dorazilo jaro a Sněhulík začal tát. Lucas věděl, že už ho dlouho ve formě neudrží, ale stejně se snažil. Přicházel každý den, aby si s ním promluvil a dal ho do pořádku. Nechtěl ztratit naději, protože někde hluboko uvnitř měl pocit, že se jednoho dne znovu uvidí.

Jaro zničilo zbytek Sněhulíka a brzy zavládlo léto. Lucas si našel nové přátele a dostal nové hračky, usmíval se a bavil se. Ale na Sněhulíka nikdy nezapomněl, věděl, že po létě přijde podzim a pak zima, a když

přijde Štědrý večer, vyjde na kopec a postaví si sněhuláka a bude čekat na padající hvězdu, aby si z celého srdce mohl přát, aby se Sněhulík vrátil.

A kdo ví, třeba bude mít tentokrát štěstí!

Vypravěč: Tak co, líbila se ti pohádka?

Sebevrah: No, byla strašně divná. To jste vyprávěl malým dětem? Neměly pak hrůzu z Vánoc a ze sněhuláků?

Vypravěč: (směje se) Myslím si, že nikoho nepoznamenala. Však klasické pohádky vždy mívají element strachu. Jen v dnešní době se pohádky uhlazují a Karkulky už v některých verzích ani neskončí v břichu vlka. Já jsem stará generace, chlapče. Se mnou se budeš sem tam trošku bát.

Sebevrah: Mně to nevadí. Horory mám rád. I když je mám doma zakázané.

Vypravěč: Tak to jsme si padli do noty. A co je tedy podle tebe ponaučení toho příběhu?

Sebevrah: Ponaučení? Hmm... To nevím. Že se nemáme kamarádit s obživlými sněhuláky?

Vypravěč: (popadá se za břicho) Tak takovou odpověď jsem nečekal, ale pravda, nabízela se. (směje se dál)

Sebevrah: Tak co teda? (usilovně přemýšlí a přehrává si závěr příběhu v hlavě) Neříkejte mi, že je to takové to klišé, že naděje umírá poslední. Brrr.

Vypravěč: A proč by to mělo být klišé? Dokud člověk není na konci své cesty, tak nemůže přehlédnout vše, z čeho ta cesta sestává. V nějaké životní etapě se ta cesta může ubírat temným lesem, ale pak opět člověk vyjde na mýtinu a užívá si slunečních paprsků. Život je jako křivka EKG, nahoru, dolů, nahoru, dolů, sem tam větší výkyvy, někdy spíš menší. Ale platí to tak pro všechny lidi, pokud nejsou duševně na výši, což většina bohužel není a dlouho nebude. Všichni v tom jsme. Ale plyne z toho i útěcha, že po špatném období přijde to dobré. Takže dokud nejsme na smrtelné posteli, tak se ta křivka ještě mockrát může zhoupnout na obě strany.

Sebevrah: A to má být ta útěcha? Já jsem z toho akorát ještě víc ve stresu! Jestli se mě snažíte uklidnit, tak vám to teda moc nejde.

Vypravěč: Já se ti jen snažím říct, že jsi teprve na začátku své životní cesty. Většina tvého života je před tebou. To, co prožíváš teď, je jen malinká část tvé životní pouti a až ti bude jako mně, tak většinu z této etapy dokonce zapomeníš.

Sebevrah: Nevím, proč bych se měl těšit na budoucnost, když už přítomnost za moc nestojí. Kde mám záruku, že to bude lepší?

Vypravěč: Bude to lepší, když budeš ty sám chtít si to udělat lepší. Teď i v budoucnu. Akorát v budoucnu už nebudeš muset narážet na vůli rodičů a učitelů a budeš mít víc svobody v rozhodování. Pak už to bude jen o tvém vnitřním nastavení.

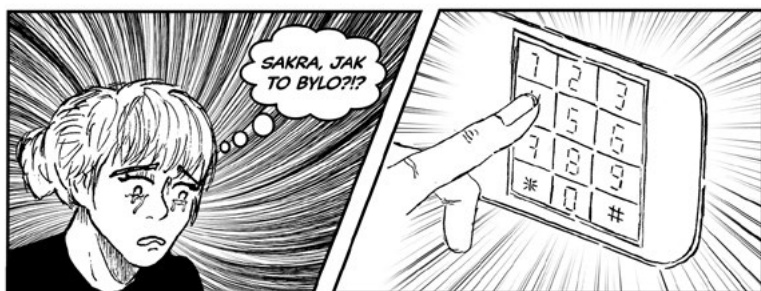
Sebevrah: Ale houby. Rodiče mi už život naplánovali. Musím se dobře učit, abych byl doktor jako tatínek, stejně jako to udělal on podle dědy a ten zas podle pradědy. (povzdech)

Vypravěč: A tebe medicína láká?

Sebevrah: Hnusí se mi krev i všechny tělní tekutiny. Ale doma mi říkají, že si na to časem zvyknu. Já si ale zvykat nechci.

Vypravěč: Hmm, k tomu mě napadá jeden příběh. Chceš ho slyšet?

Amulet

Linda zrovna slavila své 33. narozeniny, když ji její matka požádala o soukromý rozhovor. Probíraly nejnovější drby, až jí konečně předala dárkovou krabičku. Linda si ji vzala, otevřela a v ní uviděla tu nejpodivnější věc na světě. Vypadala jako velmi strašidelná dekorace s vlasy a koly a kresbami čarodějnic. Vzala ji do ruky a najednou se jí udělalo nevolno a dostala strach, tak ji rychle vrátila do škatulky.

„Co je to za dárek, mami? Promiň, ale nelíbí se mi. Jak sis mohla myslet, že bych si něčím takovým chtěla vyzdobit svůj dům?“ zeptala se a krabičku odstrčila.

„To nepatří na zeď, drahoušku,“ odpověděla maminka, „je to rodinný amulet. Velmi starý, který se předává z matky na dceru už po generace. Moje maminka mi ho dala k mým 33. narozeninám a teď ho své dceři předávám já. Je řada na tobě, aby ses o něj starala a prováděla každodenní rituál.“

„Denní rituál? Co tím myslíš, mami? Myslela jsem si, že naše rodina už čarodějnictví neprovozuje,“ řekla Linda a znechuceně se podívala na amulet.

„Ach, to je pravda, Lindo. Už nemáme žádnou skutečnou moc, ale přesto musíme pokračovat v některých tradicích. Stejně ti to nezabere moc času, uvidíš. Ale musíš ten rituál provádět každý den, ano?“

Podívala se na Lindu, aby se ujistila, že poslouchá, ale ta si jen pomyslela, že to máma nemůže myslet vážně. Pokusila se protestovat, ale její matka na ni naléhala. Ukázala jí celý rituál. Ten spočíval v očistění každého dílu a natočení kol určitým směrem. Amulet byl něco jako malý stroj. Linda poslouchala a pokyvovala hlavou, jen aby ji upokojila, ale věděla, že jakmile bude máma pryč, už na amulet nesáhne.

Následujícího večera se jí najednou udělalo opravdu špatně. Kůže ji pálila a připadalo jí, že začíná bláznit. Slyšela hlasy, které ji žádaly, aby udělala to, co měla udělat. „Dohoda je dohoda,“ řekly a ona nechápala, co to znamená!

Bolest sílila a už si chtěla zavolat sanitku, když uslyšela zvonek. Byla to její matka, které se viditelně také udělalo špatně a spěchala dovnitř.

„Zapomněla jsi na rituál!“ křičela na ni bolestí a vztekem. „Přines amulet, rychle!“ A Linda to udělala, protože už neměla sílu se na něco ptát.

Matka udělala všechno jako den předtím a požádala Lindu, aby věnovala pozornost každému jejímu pohybu. Jakmile byla hotová, obě pocítily úlevu a bolest byla pryč.

„Jak je tohle možné? Co se teď právě stalo? Mami, neřekla jsi mi celou pravdu. Co je to za věc? Musíš mi to říct hned teď!“ naléhala a její máma se zhluboka nadechla a začala vysvětlovat:

Ještě v 18. století měly ženy v jejich rodě zvláštní schopnosti. Pomáhaly lidem s léčením nemocí a porodem dětí, uměly číst budoucnost, zdály se jim sny, které jim dávaly znamení, a mohly mluvit s duchy. Lidé jim říkali čarodějnice, ale toto označení se jim nelíbilo, protože pro ně bylo nebezpečné. Podle všeobecné nálady lidí kolem byly za své schopnosti buď chváleny, nebo souzeny a věděly, že potřebují nějakou ochranu.

Jednoho dne navštívil jejich dům cizinec a požádal je, aby ho tam nechaly přespat. Slíbil, že jim dá veliký dar, pokud to udělají. Připravily mu

tedy postel, daly mu jídlo a chovaly se k němu tak hezky, jak jen mohly. Ráno jim ukázal amulet. Byl to domov velmi mocného ducha, démona, jak vysvětlil. A tento démon by jim mohl dát velkou moc a ochránil by je před všemi nepřáteli, kdyby souhlasily s uzavřením dohody.

Samozřejmě byly zvědavé a chtěly se o té dohodě něco dozvědět. Muž jim tedy řekl, že budou muset během příštích dvě stě padesáti let provádět každý den jednoduchý rituál. Amulet se měl předávat z matky na dceru a nikdy nesměly na rituál zapomenout, jinak by jim démon připomněl jejich dohodu. Výměnou démon přislíbil vylepšit všechny jejich schopnosti a zajistit jim ochranu.

Ženy tato dohoda velmi zaujala a chtěly vědět, co se stane po těch dvě stě padesáti letech? A muž jim odpověděl, že po té době bude démon dostatečně silný na to, aby byl uvolněn z amuletu a jejich práce tím skončí.

Některým z žen se tato část dohody nezamlouvala, ale ta nejstarší prohlásila, že potřebují být v bezpečí a jejich dcery se pak postarají i o klid svých potomků.

Takže smlouva byla podepsána.

První generace skutečně získaly velkou moc. Ženy věděly předem, co se přihodí, a tak byly vždy připraveny na vše. Pokud se proti nim někdo pokusil něco podniknout, brzy onemocněl nebo se zbláznil. Lidé věděli, že si s nimi není radno zahrávat.

Jak démon sílil, stal se drzejším a náročnějším. Přinášel obrovskou bolest každé, která zapomněla provést rituál a přestal cokoliv dávat výměnou. Nyní musely všechny ženy provádět rituál, jen aby přežily.

Linda seděla v křesle a snažila se s tím vším nějak poprat. Bylo to pro ni těžké. Včera byla tak šťastná a teď bylo všechno tak jiné a temné. Chtěla vinit matku, že jí zničila život, ale nemohla, protože ta udělala jen to, co její matka udělala jí. A teď by měla Linda provést to samé své dceři Yvonne? Nemohla na to ani pomyslet!

„Mami,“ řekla, „já to nedokážu. Omlouvám se. Nechci se ničeho z toho účastnit. Vezmi si ten amulet a dělej si s ním, co chceš, ale já ho v tomto domě nechci. Prostě ho spal nebo tak něco. Proč bychom tomu démonovi měly sloužit?“

„Jsi naivní, Lindo,“ odpověděla matka a smutně se usmála. „Myslíš si, že se o to nikdo nepokusil? Mnozí se snažili. Tu věc nejde spálit, nemůžeš ji zničit, nic ji nepoškodí. Nemůžeš ji hodit do vody, protože nakonec vyplave a někdo ti ji přinese zpět právě včas na rituál. Jeden z našich předků amulet hodil do studny a hodil na něj těžký kámen. Démon se vemluvil do hlav dvou silných mužů, ti kámen ze studny vytáhli a amulet přinesli zpět. Prostě neexistuje žádný způsob, jak ho zničit. A stejně, teď ses ho už dotkla, tak jsi toho součástí. Bude tě mučit stejně, jako mučí mě. Prostě denně prováděj rituál a budeme v pořádku.“

„Co tím myslíš, že budeme v pořádku?“ zeptala se Linda a vstala z křesla, aby ze sebe uvolnila napětí. „Myslíš si snad, že se teď můžu vrátit ke svému životu a dělat, že se nic neděje? A až přijde čas, udělat to samé Yvonne? A co se stane, až bude démon volný? Uvažovala jsi o tom někdy? Sama víš, co nám teď může způsobit a dokážeš si představit, co by mohl udělat ostatním, až se osvobodí z amuletu? Říkala jsi dvě stě padesát let a to bylo v 18. století. Sleduje někdo, kdy k tomu má dojít?“

Její matka se snažila zachovat klid, ale pak musela s odpovědí ven. Podívala se na své ruce a řekla: „Lindo, stane se to, až bude řada na Yvonne.“

Linda jí pohlédla do tváře a v tu chvíli ji nenáviděla za to, že to řekla, jako by to nic neznamenal, ale pak si uvědomila, jak moc se její matka bojí. Takže místo toho, aby na ni křičela a pověděla jí, co si o ní myslí, se jen posadila zpátky do křesla, vzala amulet a řekla: „To je v pořádku, mami, rozumím. Nedá se nic dělat. Teď se můžeš vrátit domů, udělám, co je třeba.“

A to je také to, co udělala. Jen ne tak, jak si to její matka představovala. Prováděla rituál v příštích několika dnech tak, jak měla, zároveň ale také zařizovala další věci. Všechny své peníze utratila za nákup super bezpečného trezoru. Takový ten typ, který vyžadoval speciální těžkou techniku, aby se dalo dostat dovnitř, když zapomenete pin. Také trávila co nejvíce času se svou dcerou Yvonne a každý den jí říkala, že ji velmi miluje. S otcem byli rozvedení a dívka pravidelně střídala domovy.

Když nastal čas, aby Yvonne byla se svým otcem, Linda jí řekla, že si nejprve musí promluvit. Posadily se spolu ke stolu a ona spustila: „Yvonne, znáš mě moc dobře. Vždycky budu bojovat za dobrou věc a či-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Setkání na mostě.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.